

ЗАКЛИКАЮТЬ ЮНІ ДО БОРОТЬБИ ПРОТИ ФАШИЗМУ

САН-ФРАНСИСКО. — На конвенції Американської Федерації Праці виступив з промовою представник англійських промислових юнів, Волтер Мекленон Ситрін, генеральний секретар Британського Юнійного Конгресу, та в своїй промові закликав американських юнів до боротьби проти фашизму.

Бесідник заявив, що нині уряд захопив під свою владу промислові юні в Росії, Німеччині, Австрії й Італії. Він говорив далі, що нині вже нема страху, щоб організовані робітники далися здурити комуністам. Тому одному небезпеку з того боку представляє фашизм. У цілій Європі комунізм уже зломаний, і нині там іде боротьба між демократією та фашизмом. Американське ролігійство, говорив бесідник, повинно дати демократії всяку допомогу, моральну й матеріальну.

Промова англійського делегата викликала серед делегатів велике одушевлення; всі встали й довгими оплесками вітали делегата. Відповіддю на приняті англійського делегата, Віллем Грін, президент Федерації Праці, запевнив бесідника, що промова трапляє до переконання американських робітників, які бачать, що й в Америці назріває та сама боротьба демократії з фашизмом. Він пригадав при тому на традиційно вороже становище американської Федерації Праці до фашизму й комунізму.

Справа бойкоту німецьких товарів.

Виступ англійського делегата мав велике значення з огляду на існування конвенції, а саме на справу бойкоту німецьких товарів.

Приняті бойкоту, зарядженого попередньою конвенцією Федерації Праці, конвенція дістала звіт спеціального комітету, який розсліджував поступ, зроблений бойкотною акцією. Звіт каже, що бойкот Німеччини був успішний, та закликав конвенцію підняти ще раз протест американського робітництва проти душення робітничих юнів нацистським урядом Німеччини. На думку комітету, конвенція повинна ухвалити резолюцію, котрою заповідається Німеччині ведення бойкоту німецьких товарів так довго, поки німецький уряд не освободить наново німецьких робітників.

Пропозицію відослано до резолюційного комітету.

УРЯД КУПІЄ ВИСНАЖЕНУ ЗЕМЛЮ.

ВАШИНГТОН. — Гарі Л. Голкінс, адміністратор допомоги, подав до відома, що федеральний уряд купує мільон акрів землі, котрої управа не випадає. Є це або земля виснажена довгою утратою, або земля, що зовсім не надається до польової утрати.

Уряд думає обернути цю землю на парки, ліси, резервати для звірят та Індій, а фермерів, що живуть на ній, переселити в інші околиці. Для тих, котрі не захочуть далі фермерувати, уряд буде старатися знайти іншу роботу.

НЮ ДЖЕРЗІ ДОМАГАЄТЬСЯ ВИДАЧІ ГАВПТ-МАНА.

НЮ-ЙОРК. — Говорючому стейту Нью-Джерзі уже підписав офіційна домога до стейту Нью-Йорк на видачу Бруна Ріхарда Гавпмана як підозреного за викрадення й убивство дитини летуна Ліндберга.

Оборона Гавпмана буде протиставити видачі Гавпмана на суд до стейту Нью-Джерзі. З огляду на це домагаючися ньюйорська прокуратура відкладає процес проти Гавпмана до вирішення питання видачі.

ЗНОВ СУД ПРОТИ „НАЙРИ“.

ЯЗУ СІТІ (Місисіпі). — Федеральний суд відкинув домагаючися федерального уряду видачі судової заборони проти місцевих торговців деревом, котрі не хочуть піддержувати кодексу для цього промислу.

Промисловці не слухали спеціальної ти постанови кодексу, котрі встановлювали ціни на дерево. Рішення суду піднімає діяльність федерального уряду відбавлюючи краді.

ПОЛІЦІЯ НАЙМАЛА ВТІКАЧА З ТЮРМІ.

СПАКІОЗ (Нью-Йорк). — В одному місцевому поліцаєві, котрий від двох літ мав обов'язок стерегти дітей при переході вулиці коло школи, розпізнав Пітера Біші, котрий утік був у 1927 році зі Східної Вязниці у Філадельфії, де він відбавляв до смертної кари за вбивство.

ДЕМОНСТРАЦІЇ ПРОТИ ФАШИСТИВСЬКИХ СТУДЕНТІВ.

НЮ-ЙОРК. — Проти групи італійських студентів, присланих сюди з Італії до різних американських шкіл, вибухають студентські демонстрації. Були такі демонстрації в Сіті Каледж та у Прінстонському університеті.

IS THERE FAMINE IN UKRAINE UNDER SOVIETS?

NO SIGNS OF FAMINE ARE FOUND ON 800-MILE TRIP THROUGH UKRAINE.

The "New York Times" correspondent wires from Ukraine.

TELLS OF MISERY FOUND IN RUSSIA—

Harry Goldstein, back from Native Land, says in "Elizabeth Daily Journal", conditions could not be worse.

RUSSIA IS AFFLICTED WITH A SOMBER CURSE OF FAMINE—

M. Giuseppe Motta, the Swiss delegate to the League of Nations, says at the League of Nations Assembly.

RUSSIAN PEASANTS ON SHORT RATIONS.

But No Signs of Famine Are Found on 800-Mile Trip Through Ukraine.

COLLECTIVE FARM FEASTS.

By HAROLD DENNY.

Special Cable to The New York Times.

ZAPOROZHYE, Ukraine, Oct. 7.

—This correspondent is traveling through the principal grain regions of the Soviet Union to check reports published abroad that a new famine exists or impends. Thus far no famine has been found nor an indication of famine in the year to come, though many peasants must draw in their belts and eat food they do not like until the 1935 harvest.

Not one of all the peasants interviewed on an 800-mile journey made

by train, automobile, farm wagon and on foot before there will be actual starvation in his neighborhood this winter. Of course the trip is only begun and thousands of miles are yet to be covered before all the regions which are reputedly most affected by the drought are visited.

FEAST AT COLLECTIVE FARM.

On a trip through an area about twenty miles north of here, peasants interviewed in railway stations and in the "hard" cars of rural railway trains, said they were in grave danger. This correspondent found the grain crop very seriously diminished though not destroyed, a fair crop of other produce and in the evening, at the end of a hard day of going from farm to farm, he feasted on milk and honey, milk from contented collectivized cows and honey fresh from the hives of Bolshevik bees on a big collective farm.

These delicacies were served at the end of a meal of a variety salad of tomatoes, pickles and onions, roast duck and fluffy potato soufflé, much better prepared than in Moscow hotels, washed down with the Ukrainian national drink, slivovka, a liquor made from plums, tasting non-alcoholic though with a mule's kick in every swallow.

This correspondent guessed the collective farm leadership had spread themselves at a minute's notice to produce this Lucullan banquet and did not for a minute imagine that such a meal was the daily fare of the agricultural workers through all he saw—and he saw hundreds—were smiling and well nourished. Yet there was a meal eloquent in itself and this correspondent, feeling somewhat hungrier than guilty, did it full justice.

(THE NEW YORK TIMES, Monday, October 8, 1934.)

TELLS OF MISERY FOUND IN RUSSIA

HARRY GOLDSTEIN, BACK FROM NATIVE LAND, SAYS CONDITIONS COULD NOT BE WORSE—MANY WOULD LEAVE IF THEY COULD.

The paradoxical story of a land where everyone has a job and gets fairly good pay, yet where the great majority lack decent food, clothing, and living accommodations, was told today by Harry Goldstein, of 345 Pennington street, manager of the Markon Garment Company, in the old Durant Building.

Mr. Goldstein returned recently from a visit to Russia, where he was born and where his parents and sisters still live.

"I don't see how conditions could be worse than they are now," said Mr. Goldstein. "There are 168,000,000 people in Russia, they say. If other countries would let them in and Russia would permit them to leave, I think 150,000,000 would emigrate. Communists or no Communists."

"Everybody is working, and getting perhaps 150 rubles a month for an ordinary job. But they can't buy anything with their rubles. A pair of good shoes may cost 150 to 200 rubles—a whole month's pay. Bread is 2 rubles a pound.

"They say that in the cities conditions are better than they were a couple of years ago. There is bread, though not enough. But many families have no meat on their tables for months at a time. An average meal for the working class may consist of bread and a cup of tea, sweetened with synthetic candy because they cannot afford to buy sugar.

"Things were bad enough in the large cities. I visited Moscow, Leningrad, Kief and Odessa. I couldn't describe the poverty I saw in a small town. People were making a meal on ordinary grass cut up and boiled for soup. Living accommodations are not

decent anywhere. A family of the working class never has more than one room. If it is a sizable room it is supposed to accommodate a family of seven or eight. Inspectors will come and at night they will count the full number of people are using it. If they find less they will transfer the family to a smaller room.

"The people are not healthy because of the poor diet. At one town where there are mineral springs and where the sick are sent to recover, there were more than 80,000 people in one month, I was told. They slept in the streets or in the yards because there was no place to put them.

"Things are a little better for members of the Communist party. They get lower prices in the stores and special privileges. Those who have important jobs ride around in Lincolns and live well. But they don't take everybody into the party. A man has to prove that he is for the party and is working for it. Even after he is admitted he may be thrown out without a hearing if some informer turns in a report against him.

"Everywhere people are dissatisfied, but they are afraid to talk. In my parent's house at Kief my own father and brothers were afraid to give me any information about conditions in Russia. They hushed me when I started to talk about it. Only when we went for a walk in the woods or the country would they tell me anything.

"Visitors from other countries can live well in Russia—after they catch on to the system. At first I turned in my dollars at the government bank, and paid 69 cents for each ruble. With the very high prices it would have been 'broken' in no time. Then my family told me about the speculators. I met one on the street, and exchanged one dollar in Amer-

ican money for thirty-eight rubles. Later I got as high as fifty rubles for a dollar. At that rate an American tourist could live in good style at a hotel for \$1,000 a year. But not many could afford it if they paid the official government price of 85 cents for one ruble.

"It is easier to buy rubles from the bootleg speculators than it was to buy a drink during prohibition. The government looks the other way, because every dollar spent in Russia comes to the government in the end and it needs the dollars and other foreign currencies to use in foreign trade. With rubles it can buy practically nothing outside of Russia.

"They are very strict about sending money in to Russia, however. I have been sending money to help my family for years, and the dollars must be credited to their account at the government stores, not sent to my relatives through the banks. They can only get the official rate of exchange.

"They are very strict, also, about taking rubles from the country. That is not allowed, and a traveler is not allowed to take more American dollars or more of any foreign currency than he had when he entered Russia. When I left, after searching my wallet for rubles, they took from me a quantity of notes in English that I had made during my stay. They said I could not take them with me until they had been read, and that the customs official who reads English would not be on duty for two hours.

"Since my boat left in twenty minutes, I could not wait. Anyway, I knew that after they read what I had written about Russia they would not return my notes."

(ELIZABETH DAILY JOURNAL, Wednesday, September 12, 1934.)

"The New York Times," of Tuesday, September 18, 1934, reporting on the League of Nations Committee voting on the admission of Soviet Russia to the League, states:

"The speeches of opposing delegates were heard in deep silence in which might be traced a certain sympathy because everyone present knew that, however strong might be the arguments, the outcome was already settled."

In his speech Mr. Motta said:

"Russia is afflicted with the sombre curse of famine. Impartial observers wonder whether this is purely a natural phenomenon or whether it is a social phenomenon of an economic and social system vitiated in its very roots."

In his concluding remarks Mr. Motta said:

still enjoy the interest of men of good-will.

"The sympathies of civilized mankind will follow the heroes who defend their life and their liberty."

For fuller discussion of the problem read: FAMINE IN UKRAINE. Published by the United Ukrainian Organizations of the United States, New York, 1934. (P. O. Box 122, Hudson Terminal, New York City.)

ХОРВАТСЬКИЙ РЕВОЛЮЦІОНЕР УБИВ АЛЕКСАНДРА, КОРОЛЯ ЮГОСЛАВІЇ

МАРСІЛІЯ (Франція). — Сотки тисяч людей вибрили на вулиці міста, щоб пригланитися парад, яку французький уряд задував влаштувати югославському королеві Александрові, котрий прибув з Белгороду на воєнних кораблях. "Дубровник", щоб закріпити дружбу між Францією і Югославією, зокрема, щоб зближити Югославію до Італії. Була це в очак Франції дуже велика політична місія, яка мала скріпити французький вплив в Європі. Тому саме придувано величаво прийняття. Король королів Александар супроводжало французька флота. Ціле місто Марсилья було удекороване святочно. Так само удекоровано залізничні двіри, якими король мав переїжджати. Замовлено спеціальні кімнати в найкращих готелі й спеціально їх прикрашено та заповнено найдорожчими та найкращими цвітами. А на привітання короля виїхали до Марсильї найвищі державні достойники та генерали. Та як тільки король Александер вступив на французьку землю і всім до автомобіля та з усім йому дякував маєм за охилих "Хай же король!", впади стріли і король, неспитомий і скривавлений, зсунувся з сидіння — вже неживий. Французький міністер справ закордонних, Люї Барту, років понад 70, що хотів заслонити короля своїми грудьми, зівстав теж постріляний і віднесений до шпиталю, де помер від ран, допитуючись ще перед самою смертю про стан здоров'я короля. Йому не сказали правди, подаючи, що королеві вже поліпшилися.

Петру Калеман, Хорват, убивником.

Як рознісся перші стріли, ніхто не зорієнтувався, що це сталося. Уряд поборив усі заходи, щоб забезпечити короля Александра перед замахом. На передодні приїзду короля узявено всіх тих, котрих югославська поліція підозрювала, що вони могли би внести закатол у візиту короля. Та хоч узявено сотки осіб, між підозрюваними іменами не було імені Петру Калемана, котрий недавно приїхав до Франції з Загребу, столиці Хорватії. А саме він передерся через кордон поліції й кричав "Хай же король" і з тим криком приблизився в одній секунді до автомобіля, в котрім їхав король, та почав стріляти. Коли Калемана порубано шаблями й він покотився на землю, то стріляв ще в землі й поранив поліцаїв та деякого з публики. Поліція й товпа добили його на місці. Ті, що пильнували короля, думали, що це стріляла божественна людина. Та виявилося, що Калеман був хорватським революціонером і належав до терористичної партії.

За що вбито короля?

Вбитому королеві Александрові приписують багато добрих особистих прикмет. Особливо підносять його відвагу. Був він добрим воємком і приміром хоробрості. Був навіть ранений підчас війни. За те, що він так завзято борювався проти центральних держав, цинили його в Франції дуже високо. Був він теж доволі зручним дипломатом, як це признавали такі державні мужі як Клемансо і Ллойд Джордж. Та в правліно Югославію був він авторитарно-диктатором. За це його зневажали й називали тираном. Особливо зневажали його Хорвати і Словинці, себто ті братні народи, що по світовій війні відірвалися від давньої Австро-Угорщини і злучилися з рідними братами-Сербіями. Хорвати, що не жили разом з Сербіями яких 4000 років, вприсли в іншіх ніж Сербі культури. Вони є католиками, а Сербі православними. Хорвати вживають латини, а Сербі кирилицю. Та Сербі на те все не зважали, а давали Хорватам до пізнання, що вони повинні бути відлучені Сербам, що вони окупили ім волю своєю кров'ю. І почали визнавати Хорватів економічно та не допускали їх до урядів і представництва в парламенті в тім чині, як ім припадало. Сербі не хотіли теж погодитися надати Хорватії автономію, а король Александер ту політику попірав і розвизував сербсько-хорватський конфлікт до диктаторської. Отой режим кувтував Хорватів величезні жертви. Між іншим убито їх найбільшого селянського провідника, загально в світі шанованого М. Радіча. Отой й довело до того, що Хорвати почали братись і собі до терористичних актів.

Вбито заходами терористичної групи.

Досі ще не знати цілком певно, чи вчинок Калемана є його особистим учинком, чи виконаний з наказу терористичної хорватської групи. Назатал панує переконання, і є на це позначки, що це було діло групи. Хорвати борються за свої права головню законними засобами. Але існує теж партія терористична, на чолі якої стоїть др Павеліч і др Перчіч. Ота група мала свій осідок давніше у Відні, а тепер перебуває в Італії й звідтам кермує терористичною акцією в Югославії. Вона то доконала вже багато політичних убиств, убиваючи Сербів у відплату за вбивство Хорватів. Найчастіше вживала той методи, що підкладала бомби під поїзди, котрим їхали особи, яких вона хотіла вбити. Кажуть, що Калеман належав до цієї групи.

